

Lov og Evangelium

Nr. 7

SEPTEMBER 2011

47. årgang

Foto: Kristian Gangaas

*«Om noen tørster,
han komme til meg og drikke!» Joh 7:37*

Oppbyggelig blad på evangelisk luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19/414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnes-
veien 13B, 3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05
Mobil 915 58 562 – E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Levende vann

Melodi: Å salige stund uten like

*En røst ifra himmelen bringer,
et budskap om levende vann.
Fra Klippen en kilde utspringer,
i evighet veller den fram.
Kun få er dog de som der drikker,
og hører den frelsende røst.
∴ Men nåden i Kristus er sikker,
der finner de sørgende trøst. ∴*

*Ja, kom hver en tørstende vandrer,
og drikk av den kilden så ren.
Fra død og til liv den forandrer.
Det gjelder ei være for sen.
For ingen vet dagen i morgen,
og røsten den sier, i dag!
∴ Så fly da til Klippen og Borgen,
for Jesus har ordnet din sak! ∴*

*Det nytter ei kjempe og streve.
Du glemmer å ete ditt brød!
Av andre et navn av å leve,
hva hjelper det deg som er død?
Våkn opp fra den sløvende dvale,
og vend deg til Frelserens favn.
∴ La Ordet i hjertet få tale,
da berges du sikkert i havn! ∴*

*Så hør da ved troen alene,
vend øret til Herren og hør!
Ja, hør og din sjel den skal leve,
for evig, om kjødet enn dør.
For døden er oppslukt til seier,
og satan har mistet sin makt.
∴ Ja, nåden i Kristus du eier,
i evighet gjelder den pakt! ∴*

K.G. – 04.05.11,
etter Jes 55:1-3

Hvis dere ikke omvender dere

Av Gunnar Nilsson

Det skjedde noe opprivende i Jerusalem på Jesu tid, en barbarisk og vond hendelse som ligner det som nå har skaket Norge og Norden. Det står om det i en av tekstene for 5. søndag etter pinse (Luk 13:1-5). Det fortelles at den romerske herskeren i Jerusalem lot slakte noen pilegrimer som var kommet til templet for å ofre, og blandet deres blod med deres offer, og folket er opprørte og kommer og forteller det til Jesus. Hva sier Jesus? Hadde han vært en moderne leder hadde han sagt omtrent som så: «Aller først går mine tanker til dem som er berørt og som har det vanskelig. Det er en ufattelig tragedie å hogge ned uskyldige mennesker slik uten videre. Jeg forstår ikke at noen kan ha så lite respekt for menneskelivets ukrenkelighet».

Men Jesus sier ikke det. Har han ikke medfølelse med de berørte, og skal ikke vi ha det i en slik situasjon? Jo, naturligvis. Men det finnes noe enda viktigere som Jesus vil lære oss. Han

sier: «Men hvis dere ikke omvender dere, så skal dere alle omkomme på samme måte».

Det finnes noe som er viktigere enn å være opptatt av andres ondskap, nemlig å tenke på sin egen. Det er noe som er viktigere enn alle ulykker i verden: Den evige ulykke, å gå fortapt! Sammenlignet med det, er verdens ulykker ingen ting. «For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel?» (Mat 16:26).

«Hvis dere ikke omvender dere...» De som er i ledelsen av våre land og som klager over umenneskelighet og mangel på respekt for menneskelivet hos andre, er selv ansvarlige for at titusentalls ufødte barn mister livet hvert år. Ingen av oss kan sies å være uskyldige i dette. «Hvis dere ikke omvender dere, skal dere forgå på samme måte». Jerusalem fikk omlag 40 år. I år 70 ble byen ødelagt. Nøden ble så stor at mødrene slaktet sine egne barn og spiste dem. Alle døde, eller ble

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, sept. 2011

Levende vann. Dikt	side 2
Hvis dere ikke omvender dere. Av Gunnar Nilsson	side 3
Herren dører for å gjøre levende. Av Lars Fossdal	side 5
Fange eller fri? Barnestykke av Mia Hallesby	side 9
Vårt forhold til våre to stamfedre. Av Ragnar Opstad	side 10
Vekkelsen i Kina (IV). Av Ingar Gangås	side 13
Vend om til Herren! Utdrag fra årsmøtereferat	side 16
Guds underlige ledelse (II). Av Hans V. Eriksen	side 17
Det uforskyldte. Av Fredrik Wisløff	side 20

Tur til Sør-Amerika

Ingar Gangås reiser til Bolivia og Peru 29. september til 30. oktober.

Der skal han møte representanter for de lutherske kirkene til samtale om spredning av luthersk litteratur.

«Luthersk Litteraturmission» i Sverige har støttet oversettelse av bøker av Luther, Rosenius, C. Fr. Wisløff m.fl. til spansk. Disse bøkene er etterspurte, men er vanskelige å frakte over landegrensene og det blir høy toll på dem.

Det er ønskelig med flere kolportører og et ajourført boklager i hvert av de tre landene. En ser også behovet for å oversette noe til stammespråket quechua. Det gjelder særlig mindre bøker og traktater.

Ingar Gangås har også fått invitasjon fra NLL's tidligere sam-

arbeidskirke om å undervise ved et bibelkurs som skal holdes i Arequipa 14.-16. oktober. NLL hadde samarbeidsavtale med INEL-Peru til årsskiftet 2004/05, da de undertegnet ny avtale med Evangelisk Luthersk Misjonslag.

Gangås kontaktet Jon Espeland og Evangelisk Luthersk Misjonslag og ba om deres syn på forespørselen. Landsstyret i ELM hadde møte den 2. juli og skriver at de «ikke finner grunn til å sette seg i mot dette, og aksepterer forespørselen».

Landsstyret i Lekmannsmisjonen er svært glad for anledningen til å besøke vennene i Peru, og ber misjonsfolket om fortsatt å huske flokken der ute i bønn.

L&E

solgt som slaver – eller ble myrdet ved skuespillet i Roma! De omvendte seg ikke, de var bare opptatt av Pilatus sin grusomhet og umenneskelighet.

Vi må også ta oss i vare, for dessverre finnes noe av fariseeren i oss når vi tror vi er bedre enn andre – mens vi bekrefter vår egen fortreffelighet ved å forferdes over dem. Den som metter seg selv på sine medmenneskers svakhet blir egenrettferdig og får for store tanker om seg selv. I det øyeblikk en kritiserer andre, kjenner man seg selv så mye bedre, og kan med et visst velbehag konstatere at slik er i alle fall ikke jeg! Men for Gud er vi alle like.

Det er ingen forskjell. Det er ikke noen som gjør det gode, ikke en eneste. Og den som vredes på sin bror er en morder! Skal vi da ikke si at slike handlinger er onde? Jo, naturligvis, men vi skal ta oss i vare for stoltheten. Skal vi ikke vise medfølelse? Jo, gråt med dem som gråter! Men se konsekvensene av det syndefulle liv som leves i våre land og hvor det leder oss! Og be om omvendelse over våre land! «Hvis dere ikke omvender dere, så skal dere alle omkomme på samme måte».

Det spørres om ikke gudsforakten er langt verre hos oss enn den var i Jerusalem.

L&E

Herren dører for å gjøre levende

Av Lars Fossdal

Det har i vinter vært flere innlegg i avisen Dagen om hvordan det forkynnes i dag. Åpent sies det at det forkynnes mer entydig med vekt på Guds kjærlighet. Ønsket er å forkynne evangeliet så enkelt og klart at mennesker blir frelst. Derfor må synd, fortapelse, Guds lov og omvendelse forties. Det gjør det bare så vanskelig, ja, umulig å bli frelst.

Men er en slik forkynnelse rett? Fører den til gjæføðelse og nytt liv? Eller bare til lovishet? Bibelen gir oss svar. Herren selv sier: «Jeg dører og gjør levende. Jeg sårer og jeg leger, og det er ingen som redder av min hånd» (5Mos 32:39). Han dører og gjør levende. Gud gjør altså to gjæringer ved sitt Ord. Han dører ved sin lov, og han gjør levende ved evangeliet. Derfor er det så nødvendig at de som forkynner Guds ord, forkynner i samsvar med Skriften, slik at Herren kan få gjøre disse to gjæringer i våre hjerter.

Lovens nødvendige gjærning

Hva menes med at Herren «dører for å gjøre levende»?

Paulus er et av eksemplene i Bibelen som Gud fikk døde og gjøre levende. Hvilke erfaringer gjorde så han når det gjaldt omvendelsen og frelsen? I Rom 7:9-13 skriver han: «Jeg levde en gang uten lov. Men da budet kom, ble synden levende igjen, jeg derimot døde; og budet, som var til liv,

det ble funnet å være meg til død; for synden tok anledning av budet og dåret og drepte meg ved det. Så er da loven hellig, og budet hellig og rettferdig og godt. Er da det som er godt, blitt meg til død? Langt derifra! Men det var synden, for at den skulle vise seg som synd, idet den voldte meg døden ved det som er godt – for at synden skulle bli overvettes syndig ved budet». Hva er det Paulus mener? «Budet kom». Alt i tidlige år lærte Paulus om Guds gode og hellige vilje som er uttrykt i loven. Den ga ham et møte med den tre ganger hellige Gud og viste ham hvilken rettferdighet han måtte ha for å komme til himmelen. Han forpliktet seg derfor til å leve etter denne lov. Da opplevde han noe underlig: «Synden ble levende» (v. 9). Det betyr at synden, det onde i ham, våknet til liv og ble en maktfaktor som styrte hans liv. Det var umulig å oppfylle loven. Han kjente på krav, anklage og dom. Han ble en synder, skyldig for Gud.

Fedrenes vedtekter

15 år gammel begynte Paulus å studere «fedrenes vedtekter». Det var rabbinernes utleggelse av GT. Fedrene måtte også ha opplevd dette å bli syndere ved loven, fordi de lærte, for eksempel i det fjerde budet, at de kunne gi en gave til templet, i stedet for å hedre far og mor (Mat 15). Dermed slapp de å oppfylle budet. På denne

måten kom de bort fra lovens krav, anklage og dom, og det ble mulig å omvende seg.

«Fedrenes vedtekter» ble til stor hjelp for Paulus. Nå kunne han tro seg rett omvendt. I følge han selv ble han en frimodig og ivrig gudsydiker. Han gikk lenger enn sine jevnaldrende når det gjaldt å være et forbilde, virke for Guds rikes utbredelse, og hindre at falsk lære spredte seg i folket.

Jesus sa at «Fedrenes vedtekter» gjorde Guds bud ugyldig, og at deres gudsydiker var forgyeves, i det de lærte menneskebud. Deres hjerter var langt borte fra ham. For en omvendelse som er mulig å få til, er ingen sann omvendelse.

Paulus var utrettelig i sitt arbeid for Herren. Han var overbevist om at han tjente Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. På en tur til Damaskus strålte plutselig et voldsomt lys om ham, og han falt til jorden. En røst sa: «Saul, Saul hvorfor forfølger du meg? Paulus svarte: Hvem er du Herre? Røsten sa: Jeg er Jesus, ham som du forfølger». Paulus ble blind som følge av denne opplevelsen.

Etter tre dager i Damaskus kom Herrens tjener, Ananias, til ham. Nå gikk lyset opp for Paulus. Han kom til troen og ble døpt. Frimodig sto han nå fram og forkynte Kristus og beviste ut fra Skriftene at han var Messias. Paulus var blitt en ny mann. Han var blitt en kristen.

Hva skjedde med Paulus?

Det skjedde noe med Paulus der i Damaskus. Det kommer til uttrykk i

brevene hans. I Gal 2:10 sier han: «Men da vi innså at vi ikke kunne bli rettferdiggjort ved lovgjeringer, men ved tro på Jesus Kristus...». Paulus hadde nå innsett noe, gjort en erfaring. Frelsen – eller omvendelsen – skjer ikke ved loven, men ved tro på Jesus Kristus.

I Rom 7:9 skriver han: «Jeg levde en tid uten lov». Det var i tiden fra han lærte «Fedrenes vedtekter» til han møtte Jesus utenfor Damaskus. Disse vedtekter, som bortforklarte hva Gud krevde i budet, gjorde Paulus lovisk og egenrettferdig. Det ble mulig for ham å omvende seg og bli frelst. Loven fikk ikke gjøre Guds gjerning i ham i denne tiden, nemlig vise ham Guds hellighet, hva som krevdes av ham, og den fikk heller ikke fordømme synden i hans liv. Men så skriver han videre (v. 9): «Da budet kom, ble synden levende igjen». Budet kom omsider inn i hans hjerte og samvittighet igjen. Da opplevde han på nytt at synden ble levende i hans hjerte. I mange år hadde synden i ham vært død, dvs. at den voldte ham ingen sorg og nød.

Da budet nå kom igjen, førte det til at han «døde» – åndelig talt (Rom 7:10). Det vil si at Paulus mistet enhver tro på seg selv og sin egen omvendelse. Han var og ble en fortapt synder. Han kunne aldri bli frelst, slik han var. Begrunnelsen for dette kommer i neste vers (v. 11): «For synden benyttet seg av budet og dåret og drepte meg ved det». Han lot seg lokke til fall. Budet virket slik at han faktisk syndet enda mer. Loven hadde ingen hjelp å gi ham. Den bare krevde fullkommenhet av ham

og dømte hans fall. I Rom 5:20 skriver han: «Men loven kom til for at fallet skulle bli stort. Og slik ble det i Paulus sitt liv. Hans synd ble stor. Ved loven lærte han å kjenne synden i sitt hjerte (Rom 7:7). Alt håp om frelse og evig liv var forspilt for ham. Var det loven som voldte Paulus denne død? Nei, det var synden hans, for at «synden skulle bli overvettets syndig ved budet» (v. 13). Gud hadde nå fått «døde» Paulus.

Paulus ble ikke lovisk ved loven

Nei! Det var møtet med «Fedrenes vedtekter» i unge år som gjorde Paulus lovisk. Når loven forties, avkortes eller bortforklares, blir menneskene loviske «kristne». Slike som Paulus. De blir «kristne» uten å dø, og går utenom den trange port for å komme inn i Guds rike. De hopper over gjerdet, sa Jesus. De er tyver, og tyver arver ikke Guds rike.

Møtet med Guds hellige lov gjorde Paulus til en fortapt synder. Det var ute med ham, han kom i nådebehov. Nå ble evangeliet et nytt budskap for ham. Ordet om stedfortrederen, Jesus, skapte tro og visshet for at han var Guds barn av bare nåde. Gud gjorde ham levende ved evangeliet. Paulus ble en ny mann, grepet av Jesus Kristus. Selv skriver han i Gal 3:24: «Så er da loven blitt vår tuktemester til Kristus, for at vi skulle bli rettferdiggjort av tro». Nåden ble virkelig nåde for ham, og ikke lønn for god innsats.

De loviske kjennes på to måter

Bare Gud kjenner hjertene. Men de loviske avsløres enten ved at de er

veldig opptatt av formaningene, av å gjøre og leve som kristne. Og det er sant og rett, dersom utgangspunktet hadde vært nåden. Men nåden i Kristus (slik Paulus opplevde den) er faktisk ukjent for disse. Dermed blir deres omvendelse bare selvforbedring, og det fører ikke til himmelen.

Eller så kjennes de på at de bare vil høre om Jesu nåde. De vil ikke høre loven, for da blir det så vanskelig for dem å tro seg frelst. Loven tar fra dem deres kristendom. Det viser bare at de ikke er døde for loven. Noen av disse bruker nåden for å kamufflere seg ovenfor Gud og mennesker, slik at de ikke tar oppgjør med sine uoppgjorte synder. Det blir syndenes tillatelse i det skjulte. Disse tror, som fedrene, at å forkynne loven fører galt av sted, gjør oss til treller. Men, som vi har sett ovenfor: Det var ikke loven som gjorde Paulus lovisk og egenrettferdig. Nei! Loven gjorde ham til en fortapt synder, som fikk bruk for Jesus. Det var fedrenes utleggelse som gjorde at Paulus ikke døde ved loven og derfor ble lovisk og egenrettferdig.

De loviske er treller – uten å vite det – for de har ikke dødd bort *fra* loven *ved* loven. De kan godt høre *om* loven som rettesnor for de troendes liv. Men de tåler ikke å høre den forkynt slik Gud har ment den: at den skal oppfylles av hjertet, og at den som bryter ett av disse hans bud er skyldig til den evige ild. Derfor blir de antinomister (mot loven) uten å være klar over det.

→

Hvordan forkynnes loven i dag?

Mitt inntrykk er at den forkynnes svært lite i sin tyngde og fylde, slik at mennesket møter en hellig Gud som ikke tåler synd. Dermed får Gud heller ikke gjøre sin gjerning ved loven: nemlig å avsløre, dømme og døde oss så vi blir fortapte i oss selv.

Vi er redde for å forkynne den, for at tilhørerne skal synes dette er en trist og tung forkynnelse. Men Paulus skriver slik i 1Kor 14:24-25: «Men dersom alle taler profetisk (Guds ord), og det så kommer inn en vantro eller ukyndig, da blir han avslørt av alle og dømt av alle, og det som er skjult i hans hjerte åpenbares. Så vil han falle på sitt ansikt og tilbe Gud og bekjenne: Gud er sannelig i blant dere».

Vi kan nok tale *om* budet og loven, og tro at vi forkynner loven. Men det er ikke å forkynne loven. Nevnes den med tanke på at vi skal oppfylle den slik Gud krever, blir det ofte sagt med en gang at den kan ingen oppfylle. Dermed får ikke loven gjøre sin gjerning i oss. Vi sitter igjen med en gudstro som er menneskeverk og som ikke er født av evangeliet.

Men vi er også redde for å forkynne loven for at folk skal bli loviske. Og det kan skje. Det å forkynne loven er ikke ensbetydende med at tilhørerne dør for loven. Likeså lite som det å forkynne evangeliet er ensbetydende med at tilhørerne kommer til tro. Men forkynnes ikke loven, får Herren ikke «døde for å gjøre levende».

Mange er også redde for at forkynnelsen av loven skal gi menneskene for

stor skyldfølelse og dårlig samvittighet. Men det er synden som gir oss skyldfølelse og dårlig samvittighet. Der det ingen synder er, der er det heller ingen skyldfølelse og dårlig samvittighet. Vi har lett for å unnskyldte og forsware våre fall, og det fører til at vi blir i våre synder og i mørket. Får loven lyde, setter den navn på våre synder, slik at vi ser vår ondskap og skyld ovenfor Gud og mennesker. Den skal så drive oss til erkjennelse og bekjennelse, omvendelse og tro på Jesus til frelse fra dens skyld og utfrielse fra dens makt over oss. En sann synd- og skyld-erkjennelse ut i fra Guds lov er rett, og den er nødvendig, om vi skal bli frelst. Det er bare da sannheten (Jesus) kan frigjøre oss. Kvinnen ved Sykars brønn er et eksempel på det.

Det kan og tenkes at noen mener det er lovisk forkynnelse så snart de hører ordet «gjøre» i en tale. Men Guds ord taler om å høre og gjøre. Jesus sa at den som hører hans ord og gjør etter dem, er lik en mann som bygde huset sitt på fjell. Mens han som ikke gjorde etter det han hørte, bygde huset sitt på sand (Mat 7). Det er rett å leve etter Guds ord. Den som forakter lovens tale, forakter Gud som har gitt den.

Under nåden

Der loven får døde og skape en sann erkjennelse i hjertet, kan nådens og evangeliets budskap gjenføde til frelse og evig liv (Joh 3:16). Da blir det et nytt liv på nådens grunn. Loven gjør oss ikke verdige til nåden, men trenge til den uforskyldte nåde. Bare da

Fange eller fri?

Barnestykke av Mia Hallesby

En misjonær fortalte en gang om en liten fugl han så. Den flakset med vingene og pep så ynkelig. Han kunne ikke begripe hvorfor den oppførte seg så merkelig. Det var som en usynlig makt dro den imot et tre like i nærheten.

Han gikk bort til treet, og der oppdaget han en stor slange inne mellom grenene. Den lå ganske stille med åpent gap. De stirrende øynene var rettet mot den stakkars lille fuglen. Slangens sugende blick dro fuglen

nærmere og nærmere. Den var som trollbundet og helt i slangens makt.

Misjonæren sprang øyeblikkelig inn etter et gevær og skjøt slangen. I det samme den falt død til jorden var fuglen løst fra hekseriet. Glad løftet den vingene og slo en trille som takk for befrielsen.

Jesus Kristus kom til jorden for å sette alle som er i syndens fangenskap, i frihet. Han knuste slangens hode.

*Fra «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

blir det en sann omvendelse og et sant gudsliv.

De troende er botferdige. De hører gjerne lovens tale og bøyer seg for den og gir den rett. De fortviler over sin synd og kjenner på åndens fattigdom. De drives til Jesus, bekjenner sine synder og får tro syndenes forlatelse for hans skyld. Jesus blir deres eneste trøst og håp. Loven lærer dem veien til Kristus. Det er ikke å være under loven, men under nåden.

Skal en kristen bli bevart i evangeliet, er han avhengig av å høre også lovens ord. Den skal hindre ham i å bli lovisk. Den skal rettlede ham, slik at han ikke begynner å leve i strid med Guds vilje. Den skal overbevise ham om hans synd, ta fra ham alle falske forhåpninger om nåde, og drive ham til den uforskyldte nåde i Jesus. Da vil

han også vokse rett: Jesus blir større og større for ham, mens han selv blir mer og mer til intet (Joh 3:30).

De loviske derimot, er ubotferdige. De vil ikke høre lovens tale og bøyer seg ikke for den. Det gjør at de ikke fortviler over sin synd, og kjenner ikke til åndens fattigdom. De drives derfor ikke til den uforskyldte nåde i Kristus. Deres tro på Jesus og nåden er en forstandstro som sitter kun i hodet. De har en død tro, fordi Gud ikke har fått gjøre sin gjerning i dem ved loven og evangeliet. Uten selv å vite det, er de treller og under loven og dens forbannelse.

Paulus skriver i Gal 2:19: «For jeg er ved loven død for loven for å leve for Gud». Loven «drepte» ham og evangeliet om Jesus ga ham et nytt liv. Slik ble Paulus en sann kristen.

L&E

Vårt forhold til våre to stamfedre

Av Ragnar Opstad

Våre to stamfedre

«Altså, liksom ein manns fall vart til fordøming for alle menneske, såleis vart og ein manns rettfærdige gjerning til livsens rettfærdiggjering for alle menneske» (Rom 5:18).

Her les vi om to menn, som begge representerer heile slekta.

«Kristus er vår andre stamfar: Vi arver nå like uforskyldt rettfærdighet og liv fra ham, som vi fra Adam, vår første stamfar, arvet synd og død. Gud ser oss i *Kristi død og oppstandelse* som døde og oppståtte saman med ham – likesom vi i *Adams fall* er falne og i *Adams død* er døde saman med ham».

Vi blir sette på prøve

«Adam og Eva ble satt på prøve overfor *treet til kunnskap om godt og ondt*. På samme måte skulle Gud nå kunne sette hvert eneste menneske på en personlig prøve overfor *Kristus*. For nå skal evig liv eller evig død ikke bero på delaktigheten i Adams skyld. Den har Gudslammet båret saman med slektens synd i sin helhet. Det avgjørende blir den enkeltes forhold til Kristus – *tro* eller *vanтро*» (Carl Olof Rosenius).

Omvendinga

Guds ord lærer oss at vi må omvenda oss frå syndene våre og tru på Jesus. Det er vegen for alle som har tenkt seg til himmelen. I omvendings-

prosessen oppstår gjerne eit skilje. For nokre går det tilsynelatande forholdsvis greitt med omvendinga og trua, men det er opplagt at det kostar å bryta med det gamle livet, men samtidig er det noko stort når så har skjedd. Ein har teke sitt livs viktigaste val og har fått eit nytt mål for livet.

For andre går det ikkje så lett. Dei får problem med si synd og ser seg sjølve så lettsindige og ugudelege. Då blir det ikkje lett å tru. Dei trur nok ordet om Kristus og at hans soning er tilstrekkeleg, men ein tenkjer at feilen ligg hos meg, i mitt hjarta, i min kjærleik til synda. Det må difor skje ei endring med meg. Når så ingen ting skjer i positiv lei, heller det motsette, kan ein vera nær ved å gi opp alt saman.

Eiga-rettfærd

Kvar ligg så løysinga? Til deg som går anklaga og dømd i samvitet, kan seiast: Det er på ein måte rett som du tenkjer, at feilen ligg hos deg, men kan henda på ein annan stad enn du tenkjer. Feilen er at du trur ikkje Jesus frelser oss som heilt fortapte syndarar. Difor går du med eit håp om å bli slik at du kan ta til deg Guds nåde. Du vil med andre ord kjøpa Guds nåde for noko som først må bli i orden med deg sjølv! Men Guds nåde er ikkje til sals. Guds nåde er ei gåve til den som ingen ting har å betala med. Det er ei frelse for

uverdige. Det er det Herren vil ha deg til å innsjå og gå med på. Difor let han det mislukkast med det du prøver å få i stand.

Omvendinga er ikkje noko vi gjev Gud. Den sanne omvendinga er eit verk av Herren der han let alt vårt falla i grus – for å gjera oss mottakelege for sin nåde. «Omvend meg du, så vert eg omvend» (Jer 31:18).

Her trur eg Herren har mykje bry med oss; ikkje berre første gongen. Igjen og igjen vil vi gjerne bli verdige til Guds nåde. Tenk, verdige til nåde! Noko så meiningslaust! Det let seg faktisk ikkje gjera! For med ein gong du blir verdig, er det ikkje lenger av nåde! (Rom 11:6).

Tru eller vantru

Arven frå den første Adam fekk vi del i ved naturoverføring, i vår fødsel; og vi blir verande under vår «første fødsels bann», som Hans Adolph Brorson uttrykkjer i ei sangstrofe, så lenge vi står Gud imot i vantru, eigarettferd og andre synder.

Arven frå den andre Adam får vi del i gjennom truoverføring. Trua kjem til oss gjennom forkynninga av evangeliet – og ber med seg den nye fødsel.

Arven

Som vi utan nokon gjerning frå vår side fekk del i arven etter vår første stamfar, får vi på samme måte del i arven etter vår andre stamfar.

Om arven etter Jesus skriv Lina Sandell i eit av versa i sangen «Forsoninga er vunnen i Jesu Kristi blod» (Sb 251):

Glem ikke...

å omdressere bladet når du flytter!
Gi beskjed om ny adresse til:
Magne Ekanger, tlf. 53 42 92 14/
mobil 412 45 598, e-post:
magne.ekanger@bluezone.no

«Ein tenar vel for dagløn, men ikkje for ein arv, for denne skal du sleppa sjølv å masa. Er eg i deg fullkomen, eg ikkje lenger tarv med gammal klut min nye kledning stasa. *Du einast er rettferdig og all mi rettferd er.* Så sulka til av synda, som du min Herre ser: *Di rettferd einast, Frelsar, gjer meg verdig*».

Den andre Adam er vår «stedfortreder» som har ordna vår sak med Gud. Her kan du setja deg ned og kvila ut! Jesus har stridt din strid. Set du di lit til det han har utretta for deg, er du fri frå fangenskapen under den første Adam.

Den tronge porten

Kva med dei som fekk det til med si omvending? Dei som heller ikkje seinare har gjort den erfaring å gå fallitt på alt sitt eige? Desse har si eigentlege trøyst i si omvending og sitt kristenliv. Evangeliet er *sjølv sagt* det viktigaste, med det var jo så fort lært, so no er det livet det kjem an på. Det er der det sviktar.

Kva kan hjelpa desse? Det må vera først å bli klar over si eiga stilling og erkjenna ho, for desse har nok ikkje gått inn i Guds rike gjennom den tronge porten. Då har dei heller ikkje kome

Møter

September

- 8.-11. Villmarksleir
Namdalseid
*Martin Fjære og
Steinar Kvalvik*
11. Sannidal kl. 15
Helge Mangelrød
- 14.-16+18. Randaberg kl. 19
Lars Fossdal
- 15.-18. Skoletur
Gyland/Jæren
Per Bergene Holm
16. Skogn
Ingar Gangås
- 27.-3.10. Moldova
Per Bergene Holm
- 30.-2.10. Stevne Solgry
*Jan Bygstad og
Sigbjørn Agnalt*

inn på den smale vegen. I staden har dei laga seg ein sti heilt i grøftekanten på den breide vegen. Det er stor nåde frå Herren å bli klar over sin eigen tilstand medan det enno er nådetid.

Ransak meg, Gud

Det burde vera ei dagleg bøn for ein kvar kristen å be som David: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjarta! Prøv meg og kjenn mine mangfaldige tankar, sjå om eg er på fortapingsvegen, og lei meg på ævevegen!» (Sal 139:23-24).

I den bønna seier vi oss villige til å lata oss gjennomlysa av det himmelske lys. Det vil seia at vi er villige til å

ta imot *alt* Guds ord og ikkje velja og vraka etter eige hovud.

Det farlegaste ein kan gjera er å forsvara seg og ikkje vilja erkjenna det ein ut frå Guds ord vert overtydd om. Det kan vera både eigarettferd og allslags anna synd som ein ikkje vil omvenda seg frå. Slik gjekk det med farisearane. Jesus ville berga dei frå fortapinga. Det kunne han ikkje utan først å føra dei til erkjening av den stillinga dei var i, men dei stod imot og reagerte med sinne og hat. Dei var jo Abrahams barn! Og dermed også Guds barn!

Vi står i same fare som dei. Vi har jo omvendt oss og veit vi er fortapte syndarar i oss sjølve. Vi kan skilja mellom lov og evangelium. Ja, vi veit og kan alt – kanskje så altfor godt! Så står vi i fare for å forveksla det vi *veit* med det vi *er*.

Det går diverre ein veg frå den andre stamfar – tilbake til den første. Det skjer når Ordet ikkje lenger får døma oss for vår synd, fordi vi vil ha både nåden og synda.

Kanskje får dei jordiske tinga overta sinn og tankar, slik at klungeren veks opp og kjøver Ordet. «Demas gjekk frå meg, av di han fekk kjærleik til den noverande verda...» (2Tim 4:10). Det treng ikkje bety at han slutta å bekjenna seg som ein kristen, men klungeren skilde han frå Paulus – og truleg frå Herren.

«I omvendinga lærde me at porten var trong, no skal me også læra at vegen er smal. Denne lærdomen er 'besk og sur som døden selv for vår natur'» (Ludvig Hope).

L&E

Vekkelsen i Kina (IV)

Av Ingar Gangås

Åndens tempel

Misjonær Asbjørn Aavik skriver personlig om hvor vanskelig det var for ham å «rive seg løs» fra familien i Norge og hva det kostet å reise ut til ny periode (Boken «Åndens tempel», Lunde forlag, 1977). Misjonærene trengte avløsning. Så ble noen spurt om å reise ut alene, uten hustru og barn. De måtte være igjen i Norge inntil urolighetene i verden hadde gitt seg. Dette var før andre verdenskrig, og det var for usikkert å sende hele familier. Ingen tenkte da at det skulle bli så lang atskillelse.

«Jeg husker da jeg forrige gang skulle reise til Kina. Det var i 1938. Krigen mellom Japan og Kina var begynt. Det var uro i landet, og vi så det slik at det ikke var rett å ta barna med ut til denne uro. Enten måtte vi alle bli hjemme, eller også måtte min hustru bli hjemme med barna og jeg reise til Østen alene. Jeg skal ikke trette noen med dette. Vi visste bare at kallet hadde Herren ikke trukket tilbake. Visste også

Vi har i noen nummer av bladet fulgt de norske misjonærene i Kina under den andre verdenskrig. Vi tar et lite tilbakeblikk, og lar én av misjonærene fortelle hvordan det var å reise fra Norge noen år tidligere.

Red.

at vi var glade i hverandre, og var glade i barna våre, i hjemmet. – Maktet vi å slippe «høstens Herre» inn i våre viljers tempelfløy? Han tvang oss ikke – talte bare om hvor stor bruk han hadde for oss der ute på de vide åkrene. –

Så ble det til at jeg skulle reise ut alene. Min hustru skulle bli hjemme i Norge med barna.

En formiddag, to–tre dager før jeg skulle dra, sto jeg i vedskjulet og hogg ved. Tenkte at de i alle fall skulle ha litt ved opphogd før jeg dro.

Nummer to av barna våre, en femåring, lekte på tunet. Hun hadde alle dukkene med seg, og hadde slik moro. Det var ingen ende på alt hun fant på med «barna» sine. –

Men så kaster hun plutselig alt hun har, i graset, og kommer bort og setter seg på dørstokken inn til vedskjulet. Lenge sitter hun der og ser ned. Og jeg hadde aldri sett det lille, viltre barnet sitte stille så lenge.

Så ser hun plutselig opp på meg:

– Pappa.

– Ja.

– Er du glad i meg?

– Kan skjønne jeg er glad i deg.

Så blir det en pause. Barnet sitter og ser ned i sagguggen.

– Pappa, kommer det igjen.

– Ja.

– Er du glad i kineserne òg? –

– Ja, det er jeg. →

Og etter en pause igjen:

– Er du mer glad i kineserne enn i meg, pappa?

Se, det var ikke så greit å svare på der de små barneøynene sto rett på meg.

Så kommer det igjen:

– Hvis du var mer glad i meg, pappa, enn i kineserne, reiste du ikke fra meg.

En kan svikte i en slik stund – si til Herren at han må levere nøklene tilbake – nøklene til min egen viljes tempelfløy. Han ville gi deg dem, og først da ville du oppdage at med de samme nøklene hadde han tenkt å åpne for deg til nye rikdommer i sitt rike». (...)

Strømmer av levende vann

«Jeg kjente på skjelvingen i dekket der ved brygga i Oslo at nå var propellen i gang. Det fløytet fra brua, ble ropt noe, og så løsnet fortøyingene, og båten gled langsomt ut. Mer fart ble satt på. En klokke hadde larmet i maskinen. Full fart! Klokken hadde enda en gang varslet der nede i skipets bunn, kurs sørover. Foran oss lå den lange reisen til Kina.

De små lommeterøklær på brygga, som vinket og vinket, ble snart borte i Oslo-tåka. Det var hustru og barn som sto der ytterst ute så underlig ensomme og forlatte. – Femåringen fra vedskjulet var der òg. De fortsatte å vinke, men jeg så ikke mer. Propellen hadde lagt båten til rette i stø fart. – Hadde langt å fare.

Jeg sprang en trapp ned, og fant lugaren min. Det var heldigvis ingen

andre der da, og jeg låste døren. Knelte så ved køya mi, og utøste mitt hjerte for Herren som hadde bedt oss å gå. En er et menneske selv om en ble misjonær. Er ikke sterk i tunge stunder. Det er mange år siden dette nå, men jeg husker jeg sa Jesus alt – nettopp slik det var – og slik det kjentes i den stunden. Husker i alle fall at i denne stund var jeg slettes ingen helt, bare en stakkar ved en køyside i en lugar om bord i en båt som skalv i uro for å komme sørover. –

Men da, nettopp da kom disse stille fottrinn over dørken – over det røde teppet som var lagt der. En hånd som ble lagt på meg. – Jeg måtte se opp. – Er han her? Men det var bare en ventil som slapp Nordens tåke inn til meg. – Men han var der, Mesteren selv med den tunge tornekrone. – Og der, nettopp der strømmet det inn i mitt hjerte en dyp og stille fred – noe guddommelig – noe jeg aldri noensinne her på jorden kan forklare for noe menneske. – En guddommelig glede – en sjelerikdom uutgrunnelig. – Kan ikke forklare det på annen måte – det steg og steg i mitt lille hjerte. – Jeg måtte bare reise meg opp, og der i lugaren ble klangen forvandlet til lovprisning og takk. –

– Hva var det?

– Det blir i ham en kilde. –

– Var det dette?

– Som vellet fram? –

Vellet fram nettopp da i livets tyngste stund.

– Dette sa han om den Ånd som de skulle få som trodde på ham →».

Guds kall

Gud vet hva han gjør når han kaller til oppbrudd. Det misjonær Aavik lot oss få vite om det han opplevde da han skulle skilles fra familien i Norge for å følge Mesterens kall til Kina, bekrefter at han vil være med sine barn – alle dager – og alle slags dager.

Vi lar misjonær Olaf Lie – som mistet sin datter, Lisbeth, mens han var i Kina – oppsummere hva det vil si å følge Guds kall. Han skrev et stykke som sto i misjonsbladet «Utsyn» (nr. 2 – 1972):

«– Kallet er kort. Egentlig bare det lille ordet: *Gå!*

Alt misjonsarbeid hjemme og ute bygger på kallet.

Kallet er ikke noen naturlig utvikling av noe som ligger i den menneskelige natur – tvert imot.

Det er heller ikke noen utvikling av moralsk ansvar eller religiøst tiltak.

Derfor har misjonen vært og er angrepet fra mange hold med forskjellig begrunnelse.

Hva er så et kall?

Kallet er en røst som roper. Traff den deg, hører du den alltid.

Det har intet med tenkning å gjøre, ikke en gang med kjærlighet, barmhjertighet og medfølelse, skjønt disse ting nok er med omkring kallet.

Kanskje kan vi sammenligne det med profetkallet. Da er profeten Amos et godt eksempel både på kallet og den reaksjon det skapte hos ham.

Da Amos fikk kallet, svarte han: Jeg er ingen profet, ikke engang en profets

sønn. Jeg er bare en fehyrde. Den første reaksjon på kallet vil nok oftest være at de kvalifikasjoner en mener seg å ha, blir borte som mus mot sine hull når lyset blir satt på.

Jeg er bare en fehyrde.

Det fortelles at Lars Olsen Skrefsrud satt oppe i Hetlandsmarka ved Stavanger og gråt. Han var avvist, og det synes vi var rimelig. Han hadde nemlig stjålet og sittet to år i fengsel.

Dog vet vi i dag at han ble en av Norges største misjonærer, og han holdt ut til livets slutt.

På et prestemøte i Skottland stod William Carey opp og sa noe om de mange som ikke hadde hørt evangeliet. Møtelederen sa: «Sett dem, unge mann! Hvis Gud vil frelse hedningene, så har han nok utveier til det». Aldri har noen talt sannere ord til en skomaker.

Carey satte seg.

Men neste gang vi hører om ham, er han i India, og der ble han så lenge det var liv i ham. (...)

Hvor lenge varer kallet?

Vi behøver ikke gå så svært mange år tilbake for å finne at den alminnelige oppfatning var at det skulle vare livet ut. (...)

Jesus har sagt oss noe om dette: «Ingen som legger sin hånd på plogen og ser seg tilbake, er skikket for Guds rike» (Luk 9:62).

Det er farlige ord.

Og det gjelder oss alle».

*Forts. i neste nummer med serien
«Hjem fra Kina»*

Vend om til Herren!

Utdrag fra årsmøtereferat

Norsk Luthersk Lekmannsmisjons årsmøte (14. juli 2011) ble holdt under hovedsommerskolen på Bibelskolen på Fossnes. Møtet ble ledet av Ingar Gangås.

Lars Fossdal minnet i den innledende andakten om den seier Herren gav sitt folk over midianittene gjennom Gideon. Israelsfolket hadde syndet mot Herren. Igjen lå de under for sine fiender. I sin nød vendte de om til Herren og bekjente sin synd. Da oppreiste Herren Gideon og gav dem en stor seier. Der man lever i synden går Herren ikke med. Men den som omvender seg kommer inn under Herrens velsignelse, fortsatte Lars Fossdal.

Ragnar Opstad leste minneord over Anlaug Linkjendal fra Sannidal som har gått bort siden sist sommer.

Saklisten var ikke preget av de store sakene. Det meste av tiden gikk med til årsmeldinger, rapport fra forkynnerne, regnskap og valg.

Landsstyret redegjorde for virksomheten i året som har gått. Det ble spurt etter om Ordet har fått gjøre sin gjerning i våre hjerter, og ført oss inn i avhengighet av vår Herre og Frelser.

Tre saker ble reist under eventuelt. Per Bergene Holm oppmuntret til å ta i bruk en enkel liturgi med syndsbejelse, trosbejelse og faste forbønner på søndags formiddagsmøter. Møteleder orienterte om at landsstyret arbeider med en velsigneshandling

ved borgerlig vigsel og stemmeretten ved årsmøtet og hvordan man skal forstå ansvarsfordelingen mellom årsmøtet og landsstyret.

Under årsmeldingen for arbeidet i Moldova ble det fortalt at ikke alt hadde gått som forventet siden sist sommer. I august i fjor ble familien Söderberg innviet til misjonærtjeneste. Men på grunn av sykdom og andre utfordringer i Moldova har man funnet det riktig å løse Marcus og Ida fra misjonærkallet.

En ser tilbake på et vanskelig år i Moldova. Det oppleves som at en dør har blitt stengt. Kanskje dette kan være med å åpne nye dører i områder av landet som ikke har fått samme oppmerksomhet så langt? Det ble oppfordret til å vente på Herren og hans ledelse.

Regnskapet ble fremlagt. Det ble påpekt økte gaveinntekter, men behov for privat lån for bibelskolen i en periode da likviditeten var noe anstrengt på grunn av mange investeringer og utbedringer.

Reidar Heian og Dag Rune Lid ble gjenvalgt til landsstyret, og sitter sammen med Karl Bø, John Flaten og Ingar Gangås. Det ble valgt tre varamedlemmer til landsstyret: Atle Barkve (1. vara), Erik Asdahl (2. vara) og Helge Mangelrød (3. vara). Jan Ove Heggdal ble stemt inn i valgmennden for tre år.

Referent: Konrad Fjell

Guds underlige ledelse (II)

Av Hans V. Eriksen

Hensikten med det Gud sender

Gud vil berede oss for himmelen. Da Paulus på hjemveien fra sin første misjonsreise besøkte menighetene som Barnabas og han hadde grunnlagt, styrket han disiplenes sjeler og påminte dem om å bli i troen. Av hans forkynnelse i denne sammenheng gjengir Lukas kun denne ene setningen: «Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler» (Apg 14:22b). Tenk, det var det vesentligste som skulle sies til denne menigheten.

Tukt og prøvelser er normalt

Trengslene må til for at himmelsinnet kan bli bevart. Troen må stadig prøves. Bønnen må stadig kalles frem ved at Gud avslører våre synder og vår hjelpeløshet. Uten å se et glimt av Guds vrede ville det aldri komme noen gudsfrykt. Og hvem vil sette nåden høyt hvis Gud en gang for alle satte oss fri for alle syndelyster og lot oss slippe alle fall?

Det er Guds ords vitnesbyrd at tukt må til for at vi kan nå himmelen. «...hvem er vel den sønn som hans far ikke tukter?», spør hebreerbrevets forfatter (12:7b). Tukt er en del av barnekåret. Slik er Guds underfulle veier.

Men kan da virkelig tukt og barnekår forenes? Kan lidelse og lykke

forenes? Kan et menneske samtidig føle glede og sorg? Ja, det er Guds ords vitnesbyrd. Apostelen Peter skriver om fryd hos Guds barn, selv om de først en liten stund «har sorg i mange slags prøvelser» (1Pet 1:6c).

«Så stor er Guds barns lykke, at de selv i deres tyngste timer bare burde glede seg, takke, love og prise,» skriver Carl Olof Rosenius. Og han fortsetter: «Visst volder riset smerte, det kan vi ikke bli fri for, men samtidig lyder det oppmuntrende til oss gjennom Ordet: Gled dere, dere som er Guds barn og blir tuktet av ham. Det går mot himmelen. Derfor: Gled dere, ja, gled dere!»

Dette innebærer at mye av det vi her i livet kaller medgang, i virkeligheten slett ikke er det. For det er jo slik at medgang alt for ofte får et menneskes sinn rettet kun mot det som hører denne verden til. Salme 73 er skrevet av en som ser hvordan det går dem som lever i vantro og ringeakt for Gud. De har tilsynelatende fremgang. Alt synes å lykkes for dem. Trengsler kjenner de ikke til. Det bringer salmisten (Asaf) inn i store anfektelser. Hvor er Gud i alt dette? Ja, han kommer så langt at han kan si: «...forgjeves har jeg renset mitt hjerte og tvettet mine hender i uskyld» (v. 13). Men så går det opp for ham at han ikke gjør rett i å tale slik, og han utbryter: «Dersom jeg hadde sagt: Slik vil jeg tale! – se, da hadde jeg vært troløs...» (v. 15). Da føres han

inn i helligdommen, dvs. han kommer til å se det hele slik Gud ser det – gjennom Ordet.

Her blir det åpenbart for Asaf at han ser det hele så altfor kortsiktig. Det som synes å være medgang, er det motsatte. For det fører til at mennesket, ved å la seg beherske av begjæret, får Gud imot seg. Motgangen som han selv har opplevd, er i virkeligheten medgang, for den har ført ham nærmere Gud.

«...jeg blir alltid hos deg, du har grepet min høyre hånd» (v. 23). Livet ble ikke lettere for salmisten etter denne erkjennelsen, men han kan vitne: «Om enn mitt kjød og mitt hjerte svikter, så er Gud mitt hjertes klippe og min del for evig» (v. 26).

Gud viser seg i det motsatte

Det er en av Guds måter å føre sine barn på at han ofte møter dem gjennom det motsatte av det de bad om, forventet og mente var deres naturlige behov. La oss enda en gang stanse ved Paulus' erfaringer. I 2. korintierbrev kapittel 12 skildrer han et livsproblem som gir ham dyp og vedvarende smerte: Tornen i kjødet. Han ber Gud om utfrielse for dette smertefulle, men Gud innfrir ikke dette. Svaret var i virkeligheten større enn det han bad om: «Min nåde er nok for deg, for min kraft blir fullendt i svakhet» (v. 9). Med dette lærte apostelen å leve med det som ellers syntes ham umulig å leve med. For ham ble det en erfaring av noe ganske uventet: Det som syntes som en veldig

hindring for hans kristenliv og tjeneste, vendte Gud til noe som ga en ny og større erfaring av hva Gud formår. Velsignelse og vekst, kraft og styrke lå skjult i den menneskelige motsetning: Svakhet og hjelpeløshet.

Hans Adolph Brorson forsto dette når han i den før siterte salme fortsetter:

*Når du os vil ophøje, må
vi først til jorden segne.
Når vi skal nådens solskinn få,
så lader du det regne.
Du tager os vor fordel hen,
når du os rig vil gøre,
for at føre
vor sjæl til dig igjen
og dine bud at høre.*

*Du lader oss med helvedsfrygt
i vore synder plage.
At nåden ret kan blive søgt
og desto bedre smage:
Du truer os med nød og død,
når du vil os oplive,
trøsten give,
der er langt mere sød,
end nogen kan beskrive.*

Disse erfaringene er smertefulle. Virkeligheten er jo den at mens dette står på, synes alt mørkt. Og erkjennelsen av Guds virkelighet er svak eller helt borte. Ja, sannheten er den at Gud erkjennes som den hellige Gud som med rette må dømme all synd som finnes i meg. Jeg har jo ikke søkt ham, eller bedt og bekjent min synd som jeg burde.

Hans tanker ikke som våre tanker

Men i alt dette avsløres også min ulykke, nemlig at jeg vil være hellig i stedet for å finne nåde. Livet igjennom må Gud arbeide med oss for å bevare oss på tiggerplassen, og de midler som må brukes er aldri behagelig for vårt naturlige menneske.

Dette må læres. Paulus lærte det. Det avgjørende er at vi til stadighet erkjenner at vi har med Gud å gjøre i alt det som hender i våre liv. Er vi oss dette bevisst, vil vi også kunne fastholde hans kjærlighet bak ydmykelser, holde fast ved hans trofasthet når han synes fjern, og leve i hans nåde midt i erkjennelsen av stor syndighet.

Også dette slår Brorson fast i den før nevnte salme, når han skriver i vers seks:

*I sådan kamp vi føres ind
kun til vor sande nytte,
i Gud et uforandret sind
at få til del og bytte:*

*Når vi vor jammer, synd og død
med Gud i pakt bekrige,
så de vige.*

*Det bringer kødet død
og ånden kraft tillige.*

Og så vil Gud stadig binde oss til Ordet. Han må gjentatte ganger lære oss å forakte våre tanker, følelser og meninger. Da Jesus gikk med de to disiplene på veien til Emmaus (Luk 24:13-35), hadde det jo vært den enkleste sak for Jesus som svar på deres bedrøvede uttalelse å si: «Se, jeg er oppstått. Det er meg, Jesus, deres Mester og Herre som

Møter

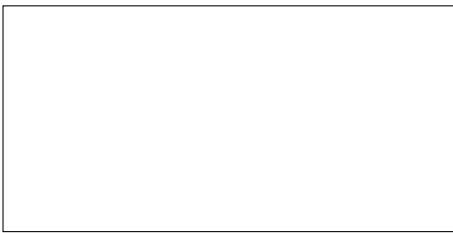
Oktober

29.09-30.10	Bolivia/Peru <i>Ingar Gangås</i>
4.	Ueland <i>Lars Fossdal</i>
5.-9.	Varhaug <i>Lars Fossdal</i>
7.-9.	Virksund, Danmark <i>Per Bergene Holm</i>
8.-9.	Årnes <i>Sigbjørn Agnalt</i>
9.	Sannidal kl. 15 <i>Gunnar Fosslie</i>
14.-16.	Askim <i>Rune Söderlund</i>
23.	DELK Egersund <i>Lars Fossdal</i>
25.-30.	Kvelde <i>Gunnar Nilsson</i>

nå går med dere på veien». Det gjorde han imidlertid ikke. Han gikk en omvei, og førte dem inn i Skriftens ord om seg selv. Time etter time gjennomgikk han med dem alt i Bibelen som handlet om ham selv, spesielt det som var skjedd langfredag. Han ga dem Skriftens klippegrunn å stå på. Han var jo selv i dette Ordet. Det ble derfor også et møte med Skriften. Der fant de Jesus.

Den omveien benytter Jesus den dag i dag.

Forts. i neste nr.

B ØKONOMI
ECONOMIQUE

NORGE P.P. PORTO BETALT

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rolfshes,
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Det uforskyldte

Av Fredrik Wisløff

Gud er den *ene-handlende* i sitt forhold til mennesket. Derfor er alt i kristendommen *uforskyldt*.

Det er det guddommelige i kristendommen som er uforskyldt. Det er det som er virket av Gud. For ham er det intet annet som har verdi, enn det han selv har virket. Derfor er det *bare* det uforskyldte som gjelder.

Det uforskyldte er ikke én tone på kristendommens mangestrengede harpe, slik at noen griper den tone, mens andre spiller mest på andre strenger. *Tonen om det uforskyldte er grunntonen i det hele*. Det er den som bringer strengene i det rette forhold til hverandre og gir spillet harmoni. Så sant det er evangeliets harpe det spilles på, må sangen bli om det uforskyldte.

Dette med det uforskyldte er ikke noe som man nødvendigvis må «ha med» om det hele skal bli ekte; det er sentrum som alt dreier seg om, som alle radiene peker inn mot. *Hvor det uforskyldte mangler, mangler Gud*.

Guds nåde er ikke bare *starten* for den kristne. Syndenes forlatelse er ikke et begynnerstadium, som man føres videre fra i takt med at man modnes åndelig. Kristus er ikke bare døren, men også veien. Kristus er ikke bare «a», men også «å» og alt som ligger imellom. Den som ikke lever i daglig syndsforlatelse, lever heller ikke i Kristus, hvor «åndelig» han ellers er.

Det uforskyldte blir kjærere og mer umistelig for en kristen jo mer han modnes åndelig. Aldri er det uforskyldte så dyrebart for et menneske som ved avskjeden med livet. Og da er det den beste kristen som trenger mest nåde.

Uten det uforskyldte kan nok et menneske oppnå moral, men aldri hellighet.

Uten Guds nåde kan man nok gjøre religiøst arbeid, men ikke et verk som består.

*Utdrag fra boken «Uforskyldt»
Lutherstiftelsens forlag, Oslo, 1940*